

*"El goig de viure s(e) sent
unint simpaties, espontane-
jant-se i comprenent-se lo
que (e)l cor reté i el llavi no
sempre gosa dir!"*

Felip Cortiella, 1897

Les Desheredades

Publicació atemporal al servei del poble treballador

*"El único contrario del
bienestar social es la
propiedad.
El único enemigo del
obrero es el rico"*

La Voz de Ravachol,
Buenos Aires, 1895

Publicació gratuïta

Més informació a:

ADMINISTRACIÓ
CNT AT SABADELL
PASSATGE EDGARDO RICETTI, 16

PER UNA PRIMAVERA COM
ENS MEREIXEM,
CALDEJADA!

MERIENDA DE OBREROS

Éxito de la Reforma Laboral: Menos salario, menos derechos, más paro.

⊗ per *Un afiliat al sindicat.*

Este mes de febrero de 2013 se cumplía un año desde la entrada en vigor del decreto de reforma laboral del Gobierno Rajoy. Los fieles lectores de LES DESHEREDADES saben del carácter imparcial y objetivo de esta publicación, por lo que antes de escribir este artículo, me he documentado profusamente sobre los efectos y consecuencias de la reforma en cuestión. ¿Qué me he encontrado? Pues que con esto de internet, a poco que sepas apretar las teclas con alguna coherencia puedes publicar información. El sesgo habitual de los periódicos tampoco ayuda, y si quieren descender al infernal papel salmón (léase, los periódicos económicos), da auténtica grima.

Total, que con tanto sesgo, información tendenciosa, cifras que se saca gente variopinta de la manga cuál conejo de una chistera... decidí contratar a algunos espías para que se infiltraran entre el marasmo obrero de este país, e hicieran el necesario trabajo de campo que nadie se molesta en realizar. En primicia para los lectores de esta publicación que es auténtica ganga que sea gratis, les presento los resultados de dichas pesquisas. Los casos aquí expuestos son 100% reales:

peor de los casos le deberán pagar el doble de indemnización, sin mayores costes.

-Juana trabajaba como dependienta en una tienda de ropa en el centro de su ciudad. Al parecer, las ventas no iban cómo la empresa quería que fueran —son insaciables, ya se sabe—. Un buen día de este mes de febrero, se presentó la encargada con un talón, que no era otra cosa que su liquidación. Antes de cerrar la tienda, le dijeron que probarían con otra persona, a ver si las ventas aumentaban. Esto es manifiestamente ilegal, pero sin salarios de tramitación, ¿qué problema hay?

-Peor lo tuvo Marta, que por quejarse un día de la aplicación de unos programas de fomento de empleo la despidieron fulminantemente de su puesto de orientadora laboral, por motivos disciplinarios. Sin un duro. Lógicamente, el despido es improcedente. Marta, sin embargo, estuvo "afortunada": gracias a la ayuda de la CNT, cobró todo lo que se le debía sin necesidad de acudir a juicio. No es una victoria, pero es más de lo que podría haber conseguido cualquier abogado.

-José no verá compensado este año la subida de los precios con un aumento en su salario. Su empresa de limpieza y mantenimiento de edificios ha decidido descolgarse

"Y como la reforma laboral eliminó los salarios de tramitación, la empresa no tiene ningún miedo a los costes de un juicio"

-María (los nombres, por supuesto, han sido modificados para proteger la privacidad) hacía dos años que trabajaba en una céntrica peluquería de su ciudad. Hacía tres años que trabajaba ahí, con un rendimiento muy bueno. Un día, se negó a testificar contra una compañera, en favor de la empresa, en un juicio contra ésta. Aunque hubiera querido, tampoco hubiera podido, pues estaba de vacaciones en Sevilla. Sea por ello o no, un día al ir a trabajar se encontró con un cartel en la puerta en el que se decía que se necesitaba peluquera. Al día siguiente, le comunicaban que le daban el preaviso de 15 días pasado el cual estaba despedida. Le pagaron a razón de 20 días por año, aun no teniendo ningún motivo que justificara el despido. Y como la reforma laboral eliminó los salarios de tramitación, la empresa no tiene ningún miedo a los costes de un juicio, pues en el

del convenio colectivo de su sector, por lo que tendrá el salario congelado, al menos, este año y el que viene, además de ver su paga de beneficios rebajada a la mitad. Teniendo en cuenta que una modificación sustancial colectiva les quitó en marzo del pasado año los pluses voluntarios a aquellos que lo tenían y los dejó a ras de convenio, José calcula que su salario perderá alrededor de un 25% del poder adquisitivo respecto a febrero de 2012.

-Pepe no se podía creer que le llamaran para hacer una entrevista para un puesto de instalador eléctrico. Tenía el título de FP de instalador electricista, experiencia profesional, 28 años y llevaba ocho meses en paro. Poco imaginaba que su formación sería un problema para el puesto: ofrecían un contrato formativo de tres años de duración, con salario según reforma laboral, que no

era otro que el 75% del salario mínimo: 481€. Además, la reforma permite hacerle un contrato aunque tenga una titulación, basta demostrar que la formación que recibe sea para su puesto de trabajo. Como la empresa también instalaba aires acondicionados, pues le hicieron un contrato para sacarse el título de técnico en instalaciones frigoríficas. En el trabajo, Pepe conoció a Obdulio, un compañero al que le habían encadenado dos contratos formativos: había hecho uno de instalador eléctrico, y ahora también hacía el mismo que hacía Pepe. Teniendo en cuenta que, además de ese salario, los costes de seguridad social son mínimos y además bonificados, la empresa estaba encantada de conocerse.

He desechado de los resultados todo el tema de los ERE, porque no solamente está muy manido, sino porque lo que introduce la reforma en este sentido, por mucho que digan, no tiene tanto impacto. Tenerlo lo tiene, pero los ERE ya sabemos cómo van: los mismos sindicatuchos que claman al

cielo luego los firman a pares. Y cobrando a comisión, ojo.

Cada cual saque sus propias conclusiones, pero la evidencia es muy clara. La reforma laboral es un traje a medida de las empresas, tanto privadas como públicas: efectivamente, éstas también podrán proceder a hacer EREs, esta vez sin encubrirlos. Permite mucha más flexibilidad, léase arbitrariedad, en las condiciones de trabajo. Y permite también una rebaja de salarios, por medio de modificaciones colectivas o descuelgues de convenio.

Mi conclusión es clara: me he hecho empresario. Despedí a mis espías, que estaban con contrato formativo, sin pagarles un duro. Para el próximo artículo cogeré a otros, con las mismas condiciones. Crearé mucho empleo, y gobierno y patronal me dejarán sentarme junto a ellos a su mesa, para disfrutar de su opulento festín:

¡Que empiece la merienda de obreros!

Preguntes dels lectors

Hola, a l'empresa on treballo, el pròxim mes realitzen eleccions sindicals i no em convenç cap sindicat dels que es presenten. La CNT es presenta a les eleccions sindicals? Si m'afilio quins avantatges tindrè? D'altre banda, he votat a ICV, ERC i a les últimes a la CUP, em puc afiliar igualment?

Carlitus

Anem per parts Carlitus, La CNT no es presenta a les eleccions sindicals, la CNT funciona mitjançant seccions sindicals que són el conjunt dels afiliats al sindicat en una empresa. No participem a les eleccions sindicals pel següents motius:

-A través de les eleccions dones via lliure als "teus representants" el poder de decidir, signar i negociar per tu i imposar-te la seva voluntat a més poden estar quatre anys sense cap control per part teva ni dels teus companys/es. Ha passat nombroses vegades que els membres dels comitès han firmat ERE'S i ERO'S contra la voluntat dels treballadors i a vegades fins i tot contra la voluntat del propi sindicat.

-Mitjançant les eleccions, els sindicats obtenen alliberats i subvencions, com més "representativitat" té un sindicat a les empreses, més subvencions rep i més alliberats té.

-La majoria d'alliberats/des sindicals cada vegada tenen menys a veure amb els treballadors/es, tendeixen a professionalitzar-se i a viure del "cuento". Utilitzant les hores sindicals per afers personals. D'altre banda, els membre dels comitès d'empresa disposen d'inmunitat, no poden ser acomiadats fins passats quatre anys d'exercir el seu càrrec. Així alguns treballadors/es es presenten a eleccions per tal de no ser acomiadats i/o disposar d'hores sindicals.

-El model d'eleccions sindicals i comitès d'empresa beneficia a les empreses i a l'administració que, al cap i a la fi, són qui els financia. Amb les eleccions sindicals, l'origen de les quals està en les eleccions del sindicat vertical franquista, empreses i administració obtenen interlocutors que els permeten no haver de negociar directament amb els treballadors. Aquests interlocutors acostumen a mantenir els treballadors/es a ratlla, submisos i desmotivats ja que són els primers interessats a mantenir la seva posició a més que depenen directament de les subvencions i els alliberats.

Els avantatges d'afiliar-se a la CNT són poder participar a les assemblees del sindicat i decidint accions a empendre amb la resta de companys/es i que si tens algun problema laboral aquest sindicat farà tot el que estigui a les seves mans per resoldre'l. Si busques privilegis respecte els altres treballadors/es aquí no en trobaràs cap, si vols hores sindicals per fer xerrades o anar de compres o a la platja, millor que t'afiliïs a un altre sindicat.

Et pots afiliar a la CNT encara que votis al PP o CiU. Això és un sindicat de treballadors amb una praxis anarquista, no un grup anarquista. No tots els afiliats al sindicat són abstencionistes ni anarquistes, ni fem bulling als que voten. Això si, hem realitzat campanyes a favor de l'abstenció activa, campanyes que decidim realitzar entre tots i totes.

LA Lògica DEL PODER

per Trompfitxo

Existeix la paraula perfecta? Els esbudelladors de la mal anomenada societat del benestar en tenen una: competitivitat. Si vivim immersos en una competició, com en tota competició faran falta unes regles i uns rivals. Parlem de les regles del joc; que els beneficis empresarials pugin o, com a mínim, es mantinguin. Aquest joc té nom: capitalisme.

Ara cerquem els contraris i formem una lliga. En aquesta hipotètica competició, quina seria la lliga de les empreses catalanes? L'amo de Mercadona (no és català, però forma part dels anomenats Països Catalans) va dir que ens hauríem d'emmirallar en els xinesos. Diferents presidents de la Generalitat han viatjat a la Xina, el Marroc o Rússia per a lligar contractes favorables per a les empreses d'ací. O sigui, que probablement juguem a la mateixa lliga que juguen les empreses marroquines, xineses o russes. Els empresaris d'aquí no tenen pebrots per competir a les grans lligues empresarials?.

"Quan acabin totes les reformes que han de fer abans d'aconseguir els seus objectius, seguirem competint en una lliga de segona divisió, i la gran majoria de nosaltres més pobres i amb els drets encara més retallats."

Posats a triar entre competir per oferir un producte millor o un producte barat han triat oferir un producte barat; és més fàcil i amb beneficis immediats. Quin és el resultat? Que s'han de baixar els 'costos de producció', un eufemisme per dir que s'han de baixar els sous.

Per a què sigui possible ha calgut tocar algunes cosetes. Portem un any d'obres i reformes. Quan acabin totes les reformes que han de fer abans d'aconseguir els seus objectius seguirem competint en una lliga de segona divisió, sense possibilitat de pujar de categoria i la gran majoria de nosaltres més pobres i amb els drets retallats.

Quines mesures s'han pres i encara queden per prendre? Primer va caldre que els 'agents socials', o sigui la CEOE i els dos sindicats de sempre, donessin el tret de sortida d'aquesta cursa amb el pacte d'estabilitat salarial. Va ser el 25 de gener de 2012 i era totalment innecessari; quina falta els feia als empresaris arribar a un acord amb els sindicats per no pujar els sous? Això ho han fet sempre que han volgut i sense necessitat de cap acord. Calia escenificar la gravetat de la situació i justificar altres mesures posteriors, però.

Els següents passos eren evidents:

1.- Ajustar les plantilles a la producció sense que els acomiadaments representin un augment de les despeses laborals.

2.- Donar llibertat a les empreses per modificar les condicions de treball unilateralment i de manera immediata.

3.- Obligar els treballadors a acceptar qualsevol oferta.

4.- Rebaixar les despeses per pensions, atur i de l'administració pública com a conseqüència de la disminució dels ingressos i per a poder fer front al deute.

5.- Traspasar sectors públics estratègics (educació, salut i algun altre) a mans privades per augmentar el sector de negocis.

Com s'aconsegueix això?

Per ajustar les plantilles a la producció calia que el preu de l'acomiadament fos més baix; modificant la base del càlcul (els diners per anys treballats i els mesos d'indemnització) i augmentant la casuística per acomiadar de manera procedent.

Amb la reforma laboral del 10 de febrer de 2012 es van aconseguir aquests propòsits i també que les empreses poguessin modificar unilateralment les condicions laborals. El resultat ha sigut que en un any el nombre de persones aturades ha augmentat

de manera dramàtica, però aquest era l'objectiu.

També va servir per a introduir la possibilitat de treballar per sota del sou mínim amb els contractes de formació. Moltes empreses ofereixen contractes per a llocs de treball que no requereixen qualificació a un perfil de persones amb formació universitària, però amb salaris per sota del sou mínim. Fins ara aquestes condicions només s'oferien a treballadors clandestins (estrangers sense papers o persones que cobraven alguna ajuda mínima de l'estat). A partir de llavors ja és legal treballar en aquestes condicions.

No obstant hi havia un obstacle que impedia que un treballador acceptés qualsevol oferta. Aquest obstacle era el subsidi d'atur. Efectivament, el nivell salarial el marca el sou mínim, però també el que guanya una persona aturada. Calia, doncs, modificar la normativa sobre l'atur disminuint el temps màxim o el percentatge de la base reguladora. L'opció triada va ser la segona i així ho van anunciar el divendres 13 de juliol de 2012. A partir del setè mes cobrant l'atur la prestació serà del 50% de la base reguladora. Una persona que tingui una base reguladora de 1000 euros, a partir del setè mes en cobrarà 500. Si amb això no fos suficient encara podran rebaixar el temps màxim del subsidi.

Queda el tema de les pensions. Si tots cobrarem menys, com s'ho farà l'estat per a pagar els pensionistes?. És impossible que amb l'actual percentatge de població ocupada i la retallada generalitzada de sous es puguin seguir pagant les pensions actuals. La solució

a curt termini és que no es revaloritzin les pensions d'acord amb l'IPC. Una altra opció a mig termini serà rebaixar el nombre de pagues de catorze a dotze. A llarg termini que el nombre de persones que puguin cobrar la jubilació màxima sigui una minoria (i precisament la minoria que no ho necessitaria). La resta ens jubilarem més tard i cobrant menys.

Les retallades en atur i pensions s'han estés als treballadors de l'estat (funcionaris o no), amb una rebaixada de sous, supressió de pagues extres i acomiadaments de personal interí. Això fa falta per a poder privatitzar serveis públics (l'Ere que es pretén fer en AENA té aquest sentit i també els canvis que s'estant produït al SOC) i per a disminuir les despeses.

A Madrid assistim a l'espectacle del traspàs de la sanitat pública a mans privades. Aquest traspàs ja va començar a Catalunya durant el primer període, llarg i trist, dels uniconvergens. La majoria de les infraestructures sanitàries que es van construir van ser privades amb concerts amb la sanitat pública (el Taulí per exemple). També es va fer amb l'educació, amb un augment continu de les escoles concertades. Aquest traspàs ara es fa amb un triple motiu:

1.- Les arques de l'estat estan buides i els diners destinats fins ara a sectors estratègics s'han de destinar a pagar el deute; el de l'estat i el dels que ens han ficat en aquesta situació.

2.- Es posarà al mercat del negoci un sector que fins ara no era un negoci, en un intent d'atraure capital al mercat català i espanyol. Serà un negoci en el que hi perdrem tots plegats, perquè consistirà en abaratir la mà d'obra (ells en diuen costos de producció) el màxim possible, amb la disminució de la qualitat del servei.

3.- Les grans empreses espanyoles viuen de les mamelles de l'estat via contractes d'explotació. A la pràctica significa un traspàs multimilionari de diner públic a mans privades. L'externalització de més sectors significarà que amb els nostres impostos no financiem la sanitat o l'educació, sinó que financiem les empreses dels de sempre. En definitiva, afavorirà els amics de torn. Quan s'acabi tot aquest procés ens assabentarem de què el propietari d'aquelles concessions anava a la mateixa classe d'aquell ministre o d'aquella presidenta de comunitat autònoma. Com fins ara.

I ara les darreres preguntes; què ens espera? Fins quan? Probablement seguirà augmentant el nombre d'aturats fins que s'estabilitzin la producció i la demanda. Mentrestant que els que tenen treball guanyin cada vegada menys i que com a conseqüència d'això encara es retallin més l'atur i les pensions i que segueixin les retallades en el sector públic; de sous, de personal i en sanitat i ensenyament.

Quan haurem tocat fons el mercat intern tindrà una mà d'obra competitiva (que vol dir amb sous baixos) i potser el capital internacional busqui aquí el que fins ara està trobant a la Xina, el Marroc, l'Índia i el Vietnam. Aleshores el govern podrà dir, treient pit, que la reforma laboral ha estat un èxit.

HACIA LAS 48H DE HUELGA GENERAL

⊗ per Un amigo de Leon Czolgosz.

Vivimos tiempos de incertidumbre, tiempos marcados por dramas diarios debido a desahucios, despidos, amenazas en el trabajo, coacción empresarial y policial, amenazas de desalojo, reducción de ingresos, privatización (y elitización) de la salud, de la enseñanza y un largo etcétera de desgracias que nos acechan tras las esquinas. Los “escándalos” de corrupción ya no escandalizan a nadie, al igual que la complicidad de los sindicatos amarillos y otros agentes sociales que (ya desde la transición) se han encargado más de sofocar y canalizar la rabia de la gente a base de pactos, que de plantear una lucha real y seria frente a las reformas laborales y recortes sociales impulsados por patronal y gobierno.

La convocatoria de la huelga general del 14-N no fue una decisión tomada por los dos bomberos mejor pagados de este país, Totxo y Méndez (los mejores apagafuegos sociales” de los que dispone la patronal), sino que, por primera vez en mucho tiempo, fue como consecuencia de la presión ejercida por la calle a lo largo del pasado 2012. Desde las asambleas de barrio, el 15-M, CNT, CGT, asambleas de estudiantes, movilizaciones en pro de una sanidad pública, plataformas de afectados por la crisis y la hipoteca, bombers en lluita, coordinadoras, la lucha de los mineros, paros en sectores claves como el transporte público de Madrid y Barcelona, campañas como la de “novullpagar” y colectivos y personas que llevan mucho tiempo luchando contra un sistema tan injusto como el actual y que son tildados una y otra vez de violentos, anti-sistema, encapuchados, chusma o ratas, como dijo hace no demasiado un alto cargo de los Mossos.

Sin duda eso de convocar dos mismas huelgas generales en un mismo año natural debió ir acompañado de un consumo desorbitado de Almax en las “humildes” villas de Totxo y Méndez (para paliar la úlcera de estómago derivada de tamaña aberración) así como litros y litros de betadine para curar sus heridas (después de autoflagelarse durante días, según cuentan algunos) y mostrar así cumplida penitencia ante sus cristianos amos de la CEOE y del partido en el poder.

En estos primeros meses del año, la corrupción está a la orden del día y debería llevarnos al planteamiento de si realmente son “cuatro manzanas podridas” como quieren hacernos creer o si se trata más bien de una cuestión intrínseca del sistema político capitalista. Yo personalmente apuesto más por esta segunda opción, de lo que se deduce que si queremos acabar con esta praxis debemos acabar con el capitalismo, así de difícil, así de simple. Para hacer pequeñas grietas debemos paralizar la maquinaria capitalista, debemos detener el círculo de

“Debemos empezar a movilizarnos y prepararnos para una nueva huelga general que sacuda el país y haga entender a nuestros “estimados” y corruptos líderes que no vamos a permitir más explotación a nuestro alrededor”

la producción y el consumo mediante la lucha y la movilización.

Existen muchas herramientas de lucha a nuestro alcance y, sin duda, la huelga general debe ocupar un lugar principal en todas estas luchas.

Ya hemos demostrado que durante estas últimas huelgas generales convocadas desde 2010, la maquinaria del régimen se ha movilizó para disminuir su efecto. Los mass media han hablado de 400 vándalos, de un consumo eléctrico como el de día normal, que se trabajó sin problemas, pequeños cortes de carretera en horas punta, en fin un día como cualquier otro; y, aunque sabe-

mos que eso no es cierto, también sabemos que con un sólo día de lucha no vamos a conseguir nada, que las luchas que se ganan son aquellas que realmente van a la raíz del problema y atacan y señalan a aquellos factores claves para poder cambiarlo. Hemos visto ejemplos en estos últimos años de cómo se pueden ganar conflictos mediante huelgas combativas, con objetivos claros y bien coordinadas. En Francia, durante el año 2006, lxs estudiantes de universidades y secundaria consiguieron que el gobierno retirara el proyecto

los paros en transporte público, educación, sanidad y en toda la sociedad francesa colapsan el país, los bloqueos de refinerías y gasolineras dejan muy tocado el país, más de 150 gasolineras en la zona de Marsella se quedan sin combustible y su puerto (uno de los más importantes del sur del Mediterráneo) parece un barco fantasma a la deriva. Sólo la intervención de las fuerzas del orden impide que el conflicto se les escape definitivamente de las manos, un conflicto que aunque no se ganó, puso en jaque al gobierno francés y bloqueó por completo y durante semanas, una ciudad de más de 1,500.000 de habitantes como es Marsella. Durante el 2006 y el 2007, lxs estudiantes griegxs consiguieron paralizar la aplicación del plan Bolonia mediante la ocupación y la paralización de las universidades y todo lo que ello comporta, durante un año y medio, así como una fuerte lucha en la calle con sabotajes, boicots, enfrentamientos con la policía y un gran número de movilizaciones que sacudieron el país.

¿Y qué sacamos en claro de todo esto? Pues que debemos empezar a movilizarnos y prepararnos para una nueva huelga general que sacuda el país y haga entender a nuestros estimados y corruptos líderes que no vamos a permitir más explotación a nuestro alrededor, que estamos hartas de vivir en la miseria y con el susto en el corazón. Debemos empezar a preparar desde ya, una jornada de lucha lo más larga y contundente posible. Somos conscientes que aunque a la hora del café algunxs así lo afirman, a día de hoy es prácticamente imposible convocar una huelga indefinida, pero ¿por qué no una huelga de 48 o 72 horas? ¿por qué no convocar una huelga que paralice realmente la actividad económica del país? Una huelga bien hecha, que bloquee los accesos y salidas de las grandes ciudades, que consiga parar durante unos días la circulación de mercancías así como la producción y el consumo, lo que supondría un serio aviso par el poder, así como el planteamiento de una hoja de ruta real a la que atenernos.

Si continúan sembrando miseria, deben recoger nuestra rabia.

¡Por la huelga de general combativa!
¡Por la huelga de 48 horas!
¡Por la anarquía!

¿Si la CNT sou tan internacionalistes, per què us dieu Confederación NACIONAL del Trabajo? ¿Per què us organitzau per REGIONALES arreu de l'estat espanyol? ¿Per què la vostra propaganda (per cert, estic farta de veure enganxines vostres), és tota en castella? Estic cansada de trobar-me propaganda vostra pel centre de la ciutat, si tan proletaris sou perquè no aneu a les barriades aquestes d'immigrants? No en tinc ja prou amb vosaltres, que a sobre el meu nét s'ha fet comunista (això si, almenys és un patriota català)

Enriqueta Maspujol

Salutacions senyora Enriqueta, anem a contestar les seves preguntes per parts. La CNT es va crear al 1910 provinent del sindicat Solidaritat Obrera, en principi s'havia d'anomenar CGT, imitant el nom de la CGT francesa, aquest seguia els principis del sindicalisme revolucionari, però va acabar derivant cap a postures comunistes i finalment socialdemòcrates. Actualment la CGT francesa és un sindicat comparable a CCOO. El govern no va deixar que el sindicat revolucionari d'aquest país s'anomenés CGT i els seus fundadors van optar per anomenar-la CNT, en aquella època el terme nacional no era vist tan pejorativament com a l'actualitat. De fet, al Xè congrés la CNT ja va canviar el nom de Comitè Nacional per Comitè Confederal. El nom segurament que no el canviaria mai, ja que té un significat històric al darrere.

Pel que fa el terme regional, els treballadors es referien a regionals a les diferents parts del món, per això anteriorment de Solidaritat Obrera i la CNT havia existit la Federació de Treballadors de la Regió Espanyola. Personalment i així també ho pensen altres companys del sindicat, penso que s'hauria de canviar el nom de regionals per territorials, ja que en el nostre cas el terme regional actualment és entès com un territori que forma part de l'estat espanyol i un territori tot i tenir diverses definicions, es pot definir simplement com una zona d'actuació d'un determinat grup humà o animal. Tot i això la CNT no és una organització centralista, s'organitza com així decideixen les seves diferents regionals i no necessàriament per comunitats autònomes, per exemple la regional Catalano-Balear.

Respecte a la propaganda, aquest sindicat realitza la propaganda en català i castellà, tot i que algunes vegades també la demanat tota en català. Altres sindicats com els de les comarques de Girona utilitzen únicament el català. La llengua pròpia de Catalunya és el català, ara bé el castellà també és una de les dues llengües de Catalunya i utilitzada per molta gent, per utilitzar el castellà no som més espanyolistes, les llengües i les cultures no s'haurien d'utilitzar com a arma política per enfrontar diferents pobles o per aconseguir més quota de poder. Personalment sóc partidari d'utilitzar únicament el català, ja que és una llengua minoritzada que penso que cal impulsar, penso que aquest impuls però, no ha de venir de les institucions, sinó que ha de sortir de la consciència de la població. Ara bé, no tinc cap problema per encartellar o parlar en castellà a vegades, ja que és una llengua que també m'agrada.

Per últim Enriqueta, no entenc gaire a què bé aquest discurs nacionalista català, ja que vostè quan el dictador estava viu, no tenia cap problema per aixecar el braç i cantar cara el sol. Un cop mort el dictador, ja sabem que molta gent de la seva classe social es va convertir en demòcrata de tota la vida, vostè n'és una mostra més. Recordeu que a Sabadell ens coneixem tots.

LA CIUDAD DE LA Omerta

La operación Mercurio, o tres meses atrás que parecen tres siglos

per Un afiliat al sindicat.

Por si alguien no lo sabía —y en Sabadell poco me extrañaría—, en esta nuestra modesta ciudad de la segunda corona barcelonesa, el pasado 26 de noviembre se destapó una presunta trama de corrupción. La cosa no es que salpicara al alcalde y media cúpula sociata, les cubría de mierda hasta las cejas. Como en este villorrio pasan poquitas cosas (el hecho de que el Diari de Sabadell nos informe del asfaltado de calles y del repintado de papeleras creo que lo ilustra muy bien), nos cogió a todos ya no en pelotas, sino con el pijama aún. Con la tranquilidad y la perspectiva de pasados unos días, un humilde anarcosindicalista pone a disposición de ustedes, fieles lectores de LES DESHEREDADES, las impresiones que ha recogido pacientemente en una libretita de espiral:

“13 AÑOS DE MONTAR UN CORTIJO QUE VA DESDE LA AUTOPISTA AL SANTUARIO DE LA SALUT DAN PARA MUCHO: SE DECRETÓ LA OMERTÀ ”

Primero estuvo el barullo inicial. Policía entrando en el Ayuntamiento, que seguramente desde octubre del 34 no entraban, sacando documentación a porrillo. Magia del Twitter, ni dos horas habían pasado que media CUP y afines estaban brindando con champán (si, no he puesto cava adrede. ¿A que soy malo?). Y la oposición, facinerosa, hacía igualmente astillas del árbol caído. Se había destapado, por fin, la corrupción en Sabadell. Total, que Carme García, que había supuestamente destapado el pollo, se veía ya presidiendo los plenos y dándole a la Marisol un buen golpe en la espinilla con la vara de alcalde. Quién iba a decir que ICV fue la muleta del primer gabinete Bustos... ¡Qué cosas!

Por si alguien creía que esto cogería a nuestro aún alcalde, que poco sabe del poder (y el poder local es el peor de todos: el caciquismo). 13 años de montar un

cortijo que va desde la Autopista al santuario de la Salut dan para mucho: se decretó la Omertà entre los fieles y afines, y las hordas filosocialistas, sacando fuerzas de flaqueza, salieron en pos del honor y la inocencia del capo, como se le conoce —presuntamente, por supuestísimo— en la trama. En la cola de una conocida óptica del centro, a metros del epicentro del asunto, a los pocos días este camaleónico rojinegro que suscribe robó una instantánea de cómo funciona la ley del silencio. Una trabajadora mencionó que hace pocos años que vive en Sabadell, pero que ya le constaban rumores de chanchulleo de Don Manué. Las señoras, visiblemente molestas, le instaron a que ella estuviera a su trabajo, y que antes de hablar se documentara. Para desgracia de la pobre zagala, la tierra no se abrió tragándosela —o tragándose a las dos energúmenas—, por más que se lo rogara a Hades. Ni media hora había pasado, que una señora reprendía a dos mujeres sudamericanas que comentaban el caso, diciéndoles a ver si ellas pagaban todos sus impuestos. ¿Que tendrá que ver el tocino con la velocidad? ¡Temed las huestes socialistas! Pues a su paso nada más que se hablará del tiempo: es la omertà.

Más patético aun fue ver a cuatro matados, banderita en mano, carné en la boca y euros en el bolsillo (es un decir) aclamando a Bustos a la entrada y salida de los juzgados. Una cosa es no morder la mano que te da de comer, y la otra es lamerla como si el enchufe te fuera en ello: eureka! Acabamos de descubrir porqué jaleaban allí fuera, soportando las inclemencias de un muy agradable noviembre. Y ahí estaba ABC para contarnos los cargos a dedo en las bibliotecas municipales a ugetistas y parientes de éstos. Todo Sabadell lo sabía, pero nadie lo denunciaba públicamente, pues sabía que estaba en barrio ajeno: es la Omertà.

¿Y la prensa? Poco se habló después de los primeros días, y ya sabemos que nuestro estimable Patufet estaba bajo cerrajón informativo, y que nadie espere que el Sabadell aProp hable de esto. Ni Antonio Santamaría se atrevía a meter la pluma en el asunto. Pero los periódicos poca cosa traían que llevarse a la boca sobre

el caso, y la tele ni digamos ya. Pero aquí no desistimos: servidor de ustedes se tomó la molestia de ver que el pasado 24 de enero se entrevistaba al muy ilustre alcalde de todos los sabadellenses, y como estaba yo rumboso, pues me la zampé entera. Como se me iba derramando el cerebro por una oreja, no recuerdo muy bien que decía, pero vale la pena echarle un ojo. Decir que insistió con vehemencia para que consideraran dar un puesto a una exalto cargo del tripartito, cuando lo que hizo fue amenazar a la alcal-

“Una cosa es no morder la mano que te da de comer, y la otra es lamerla como si el enchufe te fuera en ello: eureka! Acabamos de descubrir porqué jaleaban allí fuera, soportando las inclemencias de un muy agradable noviembre ”

desa de Montcada que le quitaría la vara sino amañaba unas oposiciones en favor de la susodicha exalto cargo es lo más light que van a encontrar. Lean, lean. Por último, un chascarrillo: si entran en la página de Wikipedia sobre Manuel Bustos y pinchan en el enlace de Operación Mercurio, les va a re-direccionar a la batalla de Creta de la Segunda Guerra Mundial, que también tuvo este nombre. Casualidad, descuido de Wikipedia o... ¿la Omertà?

ICCIONARI DE COSES A FER -O NO- EN UN ANARCOSINDICA

per Lucifer

El **BOICOT** no és pas altra cosa que la marginació pública d'una empresa, servei institucional o quelcom que estigui en contra dels nostres pensaments o ens estigui atacant. És a dir, el boicot és l'acció pública i conscient del no ús, compra, venda o intercanvi vers a una companyia, organització, servei, etc. És fàcil de fer, no comporta gaires riscos i posa en evidència que tota la bona publicitat d'una companyia, per exemple, pot veure's perjudicada si es fa una bona campanya cridant al boicot.

El boicot depèn molt de la força propagandística que es pugui fer contra l'objectiu i, per altra banda, és difícil de percebre l'impacte del mateix. Per altra banda, depenent de la importància de l'empresa i la seva força publicitària, per exemple, més difícil serà que arribi a bon termini. Ara bé, en una empresa mitjana o petita, o en grans cadenes concretes, si les accions de boicots s'acompanyen d'accions informatives a les portes de seus d'establiments, normalment s'aconsegueixen una bona receptivitat i la no entrada de potencials consumidors i consumidoras als establiments.

La **MANIFESTACIÓ** té l'objectiu de mostrar públicament en el context d'un conflicte múltiples reivindicacions socials, ja sigui per mostrar l'opinió o les possibles solucions a un problema, o directament mostrar la ràbia continguda davant un fet en concret. Les manifestacions històricament podien ser els inicis

de tumults, aldarulls i amotinaments, però amb el pas del anys, l'eclosió del pensament postmodern relativista i males lectures de la performativitat, han degenerat sovint en una mena de carnestoltes amb carrosses, música, disfresses i festivitat per tot arreu. En definitiva, de tot, menys reivindicar seriosament. Si en un cartell posa "Mani-festacció", fuig! No et trobaràs cap mani, ni cap acció i la festa serà fer el pallaso rodejat d'altres pallasos. Fuig, abans que sigui massa tard!

Les manifestacions a dia d'avui encara, de vegades, finalitzen amb aldarulls o incidents entre manifestants i policies. Malgrat tot, normalment generen, ja siguin pacífiques o amb episodis de violència, debats interns entre els assistents demostrant diferents concepcions de com hauria de transcórrer una manifestació. És una estratègia difícil de controlar i que pot generar problemes pels organitzadors si existeixen incidents, però l'esperit de la manifestació sempre ha sigut i serà necessari en molts conflictes: és una demostració, com a mínim, de la força quantitativa i del caràcter dels convocants.

Els consells bàsics per fer una manifestació són pocs. Un seria preveure quin és el nombre de manifestants que es vol assolir i la possibilitat d'aconseguir-ho. No hi ha res més trist que convocar una manifestació i que no aparegui cap persona. Altre consell seria decidir el recorregut i possibles accions que es poden realitzar durant la mani i, evidentment, valorar quin tipus de manifestació es vol, si apta per a totes les edats i la família (una manifestació tranquil·la) o que doni cobertura davant possibles incidents. Els incidents són incontrolables i quan s'inicien, els organitzadors i organitzadores tenen diverses opcions davant els fets consumats: fugir com a rates, continuar amb el recorregut

i ignorar els incidents, fer ús del propi "cordó de seguretat" fent de policia abans que aparegui la policia, acció que et farà guanyador, segur, de l'odi etern de més d'un encaputxat i, finalment, la opció més lògica, desconvocar si pots i en qualsevol cas, donar cobertura a la gent que ataca amb seny i criteri el que lliurement ha decidit. I donar cobertura no vol dir res més que no fugir de la zona, quedar-se i actuar amb normalitat.

Vivim en una societat que ens fa creure que cada encaputxat en una manifestació és un secreta (i segur que n'hi han a l'igual que fatxendes sense gaire criteri), mentre que el secreta que més ens vigila, potser també és el pacifista primer en córrer, o qui acusa de "provocador" quan algú cremà un caixer o la primera persona en parlar amb la premsa dient que els incidents no tenen res a veure amb l'esperit de la protesta. En definitiva, si no vols problemes, no convoquis una manifestació, fes un vídeo ballant una xorrada, penja-ho al Youtube i seràs part d'aquell club selecte de rucs que pensen que fent un vídeo d'aquestes característiques ja han fet l'acció reivindicativa del dia. Cada vegada que veig un vídeo d'aquests penso i sent ateu convençut: "Déu els cria i ells s'ajunten". Quina pena!

El **SABOTATGE** és una eina de lluita emprada des de fa segles pel poble treballador. Si per quelcom destaca el sabotatge és per la seva diversitat de manifestacions. Sovint no requereix d'una excessiva preparació i, de vegades, potser es necessita més imaginació o observació de l'entorn de treball o social que no pas altra cosa. Exemples pràctics de sabotat-

ges podrien ser accions encaminades a la destrucció o inutilització d'una eina o maquinària d'un hipotètic centre de treball, quan es treballa de manera lenta i pausada o malament i, de vegades, només seguint estrictament la normativa laboral i convenis vigents s'aconsegueix una disminució de la productivitat creant una situació difícil per a la propietat en conflicte. Aquest últim tipus de sabotatge es coneix popularment com a vaga de cel.

Per fer ús del sabotatge només cal pensar quin és l'objectiu (què es vol paraitzar, dificultar el seu funcionament, etc.) i de quina forma es pot realitzar sense que existeixin gaires riscos o aquests siguin els mínims. En una organització pública i oberta a tota la classe treballadora com és la CNT, difícilment escoltaràs cap conversa que parli de realitzar un sabotatge concret en cap empresa, ja que històricament aquesta estratègia ha tingut sempre un component espontani i tancat que en organitzacions públiques i obertes resulta difícil de manifestar. Ara bé, l'anarcosindicalisme d'avui dia no deixa d'admetre que els mètodes de lluita no sempre han d'estar generats i fomentats directament pel sindicat, per això, de vegades, quan un sabotatge es produeix en el marc d'una campanya de sensibilització, només cal pensar que la sensibilització va pel bon camí i que l'acció no pública serveix per quelcom més que caure en debats sobre si s'ha de reivindicar o no.

I fins aquí l'article d'aquest número de Les Desheredades, en el proper número debatrem sobre altres mètodes de lluita, com son la Vaga i les seves característiques, l'ús d'advocats i la recollida de signatures.

QUALSEVOL EMPRESARI, PER PETIT QUE SIGUI, CONTRACTA
UNA GESTORIA QUE L'AJUDA A UTILITZAR LA LLEI PEL SEU
BENEFICI.

I TU, QUÈ TENS?
AFILIA'T!

SENSE ALLIBERATS
SENSE SUBVENCIONS

Voldria saber què fa la CNT exactament i què ha aconseguit en els últims anys, ja que sempre veig que us queixeu de tot, però quan poso la televisió i la ràdio només sortiu quan parlen de les col·lectivitats del 36, del pistolisme dels anys 20, de la crema d'esglésies i d'altres fets històrics.

Quimet

Hola Quimet, és cert que els mitjans de comunicació pràcticament només parlen de la CNT per referir-se a fets històrics, així es mostra la CNT com una organització del passat, ja que pel poder, interessa mostrar la CNT com una organització actualment inofensiva o inexistent que va tenir la seva importància en el passat però que actualment no té raó d'ésser. Per exemple a l'any 2006 aquest sindicat va realitzar la Vaga més llarga portada a terme a Catalunya, contra les condicions de treball i els acomiadaments als supermercats Mercadona.

Que no sortim a Telecinco o altres cadenes, no vol dir que la CNT no estigui ben viva. De fet en els últims anys el sindicat s'ha reactivat, aconseguint establir més de 120 seccions sindicals arreu de l'estat espanyol; en les vagues de neteja del metro de Madrid i de Clece a Sevilla al 2007, o a la de Costa Ballena (Rota) al 2008; en la Vaga General del 2009 a la ciutat andalusa de Lebrija, seguida pel 90% del municipi que aconseguí crear una borsa de treball pels aturats gestionada entre el sindicat i l'Ajuntament; en les cadenes de supermercats Carrefour, Plus, Día, Caprabo ó Gadis, i a Mercadona on el conflicte per assetjament laboral i mal tractes permanents cap a treballadors continua; o en les últimes lluites laborals i Vagues per la defensa dels llocs de treball a ABB Córdoba, IMESAPI, l'Ajuntament de Leganés, Panda Security, Coosur, Humanus, Biblioteca Nacional, restaurants GINO'S, Supermercadors Piedra, Telepizza, i el RACC.

Demostrant que el model de seccions sindicals de la CNT es mou bé en la mitjana i petita empresa, i sectors precaris on el model de comitès d'empresa no aconsegueix fer-se un lloc i on estan la majoria de treballadors. Apart de l'aumgment en lluites i seccions sindicals, en els últims anys s'han creat nous sindicats a Elx, Utiel-Requena, Betanzos, Castro Urdiales, Priego, Pilar de la Horadada, Murcia, Pineda de Mar...; i la reactivació de la majoria de sindicats ja existents amb jove militància.

Aquí a Sabadell l'any passat vam tenir un conflicte sindical amb Vaga inclosa, a la residència de la tercera edat "Casa de les Monges", aconseguint que no baixessin el sou a més de 30 treballadores, també hem aconseguit diverses readmissions de treballadors/es, ja sigui mitjançant els serveis jurídics com l'acció directa, el conflicte amb Opencor. Apart de realitzar com cada any les jornades llibertàries, xerrades-debats sobre la reforma laboral i l'anarcosindicalisme, donant suport a conflictes laborals d'altres sindicats com el de Telepizza (Salamanca i Sevilla), IMESAPI (Granollers), RACC (Barcelona), ordenant i catalogant la biblioteca, i l'arxiu històric i participant activament en les Vagues Generals i en diferents lluites.

Doncs això Quimet, que no sortim a la televisió no vol dir que no fem res, estem molt actius, altre cosa és que no som la CNT amb la capacitat de mobilització dels anys 30, sinó podríem resoldre tots els conflictes mitjançant l'acció directa (que no té perquè voler dir violenta), som un sindicat en creixement, però encara minoritari.

SIN FUERZA Y CON RAZÓN

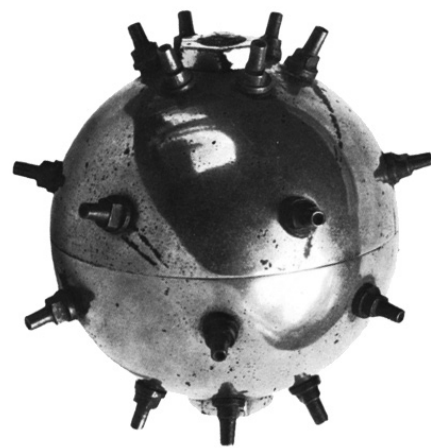
Jamás ser muchos, por sí solo, fue suficiente para hacer frente al Sistema

Guardianes de lo políticamente correcto, taparos los oídos en lo que afirmo con rotundidad lo siguiente: las únicas veces que los trabajadores han hecho avances significativos en sus condiciones de vida ha sido cuando iban armados, o con la posibilidad de armarse. Ale, ya lo he dicho. Pero a diferencia de tanto perroflauta suelto, voy a argumentar lo que digo.

Consideremos el caso español. La jornada de ocho horas, por ejemplo, se decretó tras una huelga del copón en la que se disparó más de un tiro. Y que nadie piense que el despliegue del estado del bienestar en Europa no tiene nada que ver con la Segunda Guerra Mundial, en particular de los miles de partisanos comunistas cada uno fusil en mano. Los iban a entregar, si, pero a un precio elevado. Se vendieron, pero caros.

Ahora, en este mundo de flores para unos y porrazos para otros, donde la violencia es muy mala, muy mala, pero quién más quien menos quisiera ser Mosso, siquiera plantearse quemar un banco (de los de sentarse o de los que desahucian) es moralmente reprochable, aparte de fuertemente reprimido.

No hablemos ya de esto entre los currelas. Hasta la huelga, la ultima ratio de los explotados, es ya motivo de abucheo social. Las huelgas deben respetar los servicios mínimos, y los piquetes deben sólo informar. No sólo es absurdo, sino que es de una ignorancia extrema: las huelgas, desde siempre, se hacían sin servicios mínimos ni tonterías, y pobre del que intentara trabajar. Así se ganaban. Ahora, que hay que pedir incluso permiso a la Administración, ¿alguien se sorprende que se pierdan?

Algo estamos haciendo mal los sindicatos, depositarios de la experiencia acumulada de lucha obrera. Y algo estamos haciendo mal en El Sindicato, esta nuestra

CNT. Porque sindicatos hay muchos, pero sólo hay uno bueno. A la historia me remito. El problema de tener la fórmula correcta es que uno se sienta, confiado, a esperar que vengan todos a participar del proyecto. La gente ha abandonado la CNT por miedo, por la represión, y también por unos sindicatos desestructurados, cómo no podía ser de otra manera después de 40 años de dictadura. Sin olvidar su irresponsabilidad en no ocuparse de su propio bienestar: su buena parte de culpa tienen.

La anarcosindical, confiada de estar en lo correcto y que los demás se equivocaban, no vio como otros se preparaban concienzudamente para su desguace. Uno de sus mayores errores fue no aprender, o bien olvidar, la principal lección de la Guerra Civil: se puede tener la razón, y aun así perder. De ello podemos deducir fácilmente que no se trata tanto de estar en lo cierto —que también, ojo— sino, sobre todo, de tener la fuerza. Pero de tener la fuerza no sólo del número —sea el 15-M la prueba más evidente que ser muchos no es sinónimo de fuerza—, sino la fuerza de utilizar todos los medios necesarios para lograr el fin.

“tener la fuerza no sólo del número sino la fuerza de utilizar todos los medios necesarios para lograr el fin”

I JO QUÈ PUC FER?

Cada dia passo moltes hores al cotxe, on des de primera hora del matí escolto la ràdio, tertúlies, també fullejo diaris i últimament es parla de crisis i també dels casos Barcenas, ITVs, mercuri, de la patronal “que si el vicepresident paga en negre...” i sempre penso el mateix... -què puc fer jo davant tot això?

En principi sembla que l'estat ens dona mecanismes per a canviar aquestes situacions, per exemple la que crec que és la més utòpica de totes: esperar quatre anys a veure si votant canvia el govern de torn i esperar que guanyi un partit que defensí els interessos dels treballadors... però es clar això no passa mai, ni passarà. Si algú creu que algun dia Iniciativa o la CUP tindrà majoria absoluta per defensar els interessos dels treballadors crec que s'equivoca, o no guanyaran o no ens defensaran.

Però tampoc vull enfocar el text cap a l'abstenció, crec que és molt senzill criticar les eleccions. Absténir-se,

per a mi, segueix sent tan inútil com votar.

Crec que la resposta per millorar la nostra situació no passa per un canvi immediat, sinó per un a molt llarg termini, amb petites lluites que ja s'estan portant a terme a tot arreu, lluites socials que s'aparten del discursos i que son d'acció, per exemple contra els bancs com està fent la plataforma d'afectats per la hipoteca, o la que nosaltres estem portant a terme a les empreses, lluites que porten a terme grups independents, que no es deuen a interessos aliens.

La manca de independència dels grups d'esquerres “sobretot els sindicats subvencionats” han fet que la política respongui només als interessos de les empreses i dels bancs la qual cosa ens ha debilitat fins al punt de no poder plantar cara a les agressions reals que estem patint els treballadors avui dia.

Un bon exemple de tot això és el fet de les dues últimes reformes laborals

aprovades pel PSOE i pel PP que fan que sigui molt més fàcil per a les empreses acomiadar als treballadors (facilitant els EROS), lògicament tot això fa augmentar l'atur (que al final ens retallaran)i les empreses tindran molta més competitivitat, mà d'obra més barata i menys exigent per tant més guanys a mig termini per les empreses més grans.

A dia d'avui ningú es creu que cap govern farà una llei que no beneficiï a les empreses, perquè al final són elles les que paguen les campanyes dels partits que ens governen. Aquest mateix govern és el que paga les subvencions als sindicats que ens representen.

De tot això s'extreu un futur ben negre per als treballadors pels propers anys... mal assumpte.

Considero que no hi haurà tampoc un canvi global des de fora del sistema, El 15 M ens va demostrar que tenim capacitat de protesta però res més.

La única manera d'aturar aquestes agressions és des de baix, és a dir,

DE REFORMA EN REFORMA, I M'ACOMIADEN PERQUÈ EM TOCA

O la derrota dels nostres temps

⊗ per Un afiliat al sindicat.

Ja n'hi ha prou del condol mostrat a les empreses i les organitzacions patronals. Fer veure que les coses van malament perquè una propietari no guanya el que voldria és simptomàtic, podríem afirmar, d'una acceptació de l'ordre imperant actualment. Totes les actuacions polítiques i econòmiques desenvolupades dia rere dia són proposades a raó de les necessitats dels empresaris. Unes necessitats vinculades a l'enquadrament dels treballadors/es dins un marc laboral, social i econòmic que els resulta propici, generant mecanismes de reproducció del sistema d'exploació. Mentrestant, un gruix significatiu de persones (dependents d'aquest ordre social i econòmic), intenten fer-se seu aquest món de raresa i subterfugi social, parafrasejant grans personatges del moment com Pilar Rahola i Xavier Sala i Martin, autèntics paladins del capital.

No reclamem atenció per part de la gent que desitja el nostre fracàs. No la reclamem ja que el nostre fracàs és, en part, el malguany de la classe treballadora; un fracàs que sobrepassa l'àmbit de les sigles i que suposa la incapacitat d'una espècie animal que s'autoconsidera intel·ligent, per veure que les rates que usurpen les nostres vides són grosses i estan molt ben organitzades (CEO, PIMEC, Cambra de Comerç, Confederació Empresarial de Barcelona, Associació d'Empreses d'Arqueologia de Catalunya, FETICO, SOC, FASGA, CCOO, UGT, etc.). El "bé del poble", tots aquells elements que contribueixen a tranquil·litzar i protegir als propietaris, constitueix el barem més fiable per a analitzar les característiques d'un sistema de govern específic. Un sistema de govern, en el qual l'acceptació dels caràcters que el defineixen, permet comprendre fins quin grau s'accepta un ordre social i econòmic.

En una societat amb un recorregut històric com l'actual, el divorci social existent entre classes traspasa qualse-

vol límit teixit de preceptes morals o de banderes ostentoses. L'existència de dissimetries de classe, sempre ha suposat l'assumpció d'un eix bàsic definit per les relacions desiguals a raó de les diferències (no naturals) en la propietat dels mitjans de treball, els quals encadenen a un gruix important de persones a les exigències que aquest sistema

"La societat es produeix; no es mostra o esdevé de forma aïllada com propugnen el existencialismes. Constitueix un conjunt articulat d'elements que defineixen l'estat real de les relacions socials existents en un marc històric.

Un marc que actualment està podrit"

de producció propicia. Aquestes dissimetries no són mers esvorancs en la història, ans són la síntesis d'anys que ens precedeixen; anys en els quals homes i dones, desposseïts dels elements necessaris per a reproduir les seves condicions materials, s'han adquirit sota unes condicions socials penoses i s'han utilitzat per a engruixir les panxes de les personalitats il·lustríssimes del nostre temps (Juan Roig Alfonso amb Mercadonà, Emilio Botín amb el Banc Santander, Amancio Ortega Gaona amb Inditex, Fundació Ramón Areces amb El Corte Inglés, Ana María Llopis amb els supermercats DIA, José Ignacio Sánchez Galán amb Iberdrola, Ingvar Kamprad amb IKEA, César Alierta amb Telefónica, Florentino Pérez amb IMESAPI i Dragados, etc.).

Això resta palès en les diferents reformes d'ordre laboral i econòmic que s'han i s'estan teixint a partir de les temptatives proposades pels governs i la patronal, fanàtics del liberalisme econòmic, amb les quals propugnen un nou sistema de govern basat en l'obediència i en la submissió dels treballadors/es com a via per aconseguir un augment substancial de les seves arques particulars. Amb su-

culents eslògans referents a la necessitat de "generar confiança" i "flexibilitzar el mercat per a facilitar la contractació" (1) s'amaguen les propostes d'un sistema que es pretén bondadós i coherent. No ens ho creiem. Totes aquestes estratègies són paranyes vinculats a una nova forma de governar; governar a raó de les indicacions i les necessitats dels

mercats econòmics i les empreses. Són aquestes les qui, amb encert i constància, ens han fet passar per l'anell de foc de la malnomenada societat occidental. Ara més que mai, ens estem cremant.

Les reformes proposades (2010-2012) sí que han donat els seus fruits a la patronal. Han permès una millora qualitativa del marc d'actuació pràctica de les empreses, facilitant l'acomiadament dels treballadors a raó de causes cada cop menys objectives (2), modificant les condicions de treball i contractació, rebaixant les indemnitzacions per acomiadament, facilitant el despenjament del conveni i, finalment, a partir d'un canvi en la presentació formal dels acomiadaments col·lectius. De retruc, ha permès una millora quantitativa pel que fa al volum de recaptació econòmica. La fórmula és ben senzilla: una menor inversió en força de treball, mantenint o ampliant la jornada de feina, suposa una major rendibilitat del treball usurpat per unitat de temps. No sé si encara algú creu que sortim guanyant. Aquesta suposada victòria no sembla adequar-se a la situació dels 194 companys del RACC, empresa que no li tremola el pols a l'hora d'acollir-se als canvis citats

anteriorment; ni a IMESAPI, l'empresa d'enllumenat públic de Granollers propietat de Florentino Pérez, la qual pretén acomiadar un 30% de la plantilla; tampoc a les perruqueries Activity, propietat de Enric R. Martin i Carles Recasens, que acomiaden treballadors/es al ritme de l'obertura de noves franquícies a Sant Cugat i Manresa. Amb tot, podem veure com l'anàlisi esbiaixat de les causes provoca que les mesures citades resultin una continuació de la ideologia i interessos de la patronal.

És per això que reclamem la militància dels treballadors i les treballadores, en un món cada cop més submergit en l'individualisme i enfocat en l'abandó de la solidaritat i el suport mutu entre els explotats. Una militància que faci front a les organitzacions que ceneixen el nostre món i ens dirigeixen cap els camins de l'alienació i la decadència social. Si la patronal i el govern proposa reformes que lliguen les nostres vides als seus sistemes de producció, nosaltres proposem la nostra força per a trencar amb aquest situació il·lògica. Tal i com ja s'ha dit anteriorment en aquesta publicació:

Sindiqueu-vos estúpids! (3)

1 Resulta irònic pensar en la necessitat de generar confiança, quan aquesta s'aconsegueix a partir de la rebaixa en les condicions laborals, salarials i socials per a extreure més rèdit econòmic en la contractació. L'objectiu de fons de la confiança en un mercat capitalista, consegüentment, és la contractació de treballadors/es dòcils a cost zero per assegurar la inversió econòmica dels capitalistes.

2 A no ser que entenguem -de fet així és com ho entén la patronal i els sindicats grocs- una caiguda dels beneficis (no fa referència a pèrdues econòmiques reals) com una causa objectiva.

3 Les Desheredades, Núm. 3

als centres de treball, ajuntant-nos amb els nostres companys de feina per crear les condicions adients per millorar la nostra situació.

El primer de tot que hem de fer és treure'ns la pols, quan dic això, el que vull dir és canviar el xip pel qual pel sol fet de ser treballadors ja no tenim dret a ser ambiciosos amb el nostre benestar, en aquest país només està ben vist que algú lluiti pels seus interessos si és un empresari o un autònom, quan un treballador vol fer-ho de seguida és titllat de mandrós, com si no ens en adonéssim de les diferències de sous que hi ha, de nivell de vida que hi ha, de cotxes que conduïm i el temps lliure que gau-

dim, d'allà on dinem cada dia i un llarguíssim etcètera de diferències entre els empresaris i nosaltres.

Una vegada canviat això, hem d'establir condicions per poder lluitar a la feina (tots els treballadors sabem que qualsevol que aixeca el cap a la feina és fortament represaliat).

Una vegada creades les condicions, lluitar per defensar els nostres interessos, sense complexos per millorar el nostre benestar, més temps lliure i més repartiment de benefici el que seria més salari, així com estabilitat al lloc de treball.

A la CNT sabem de sobres que és molt més difícil plantar-se davant del "Jefe" i demanar-li un augment de sou o millores, que plantar-se davant del parlament per exigir un canvi legislatiu, però al final ens agradi o no, son les empreses les que apliquen els canvis que ens afecten el nostre dia a dia i nosaltres som els que ens agradi o no, hem de parar els peus a aquestes agressions.

Val a dir que els empresaris compten amb els governs, que creen les lleis que els ajuden només a ells, per a nosaltres, no serveix de res tenir drets si ens fan fora de la feina quan els reclamem.

Si no tenim prou valentia per fer això al nostre centre de treball, què és el que crec que passa, llavors el que si hem de fer és ajudar a les lluites que ja existeixen, començades per altres treballadors, participant en les mobilitzacions d'aquells que intenten fer alguna cosa per canviar el seu futur, quan dic participar no estic parlant en cap cas de votar a partits polítics ni a sindicats, ni fer discursos per internet, ni tan sols escriure aquest article, res de tot això, estic parlant de moure el cul i anar personalment a concentracions de grups que defensen con coses concretes per persones concretes.

CNT 1976-2013. RESSORGIMENT, CRISI I RELLANÇAMENT

La CNT, reconstruïda després de la dictadura, l'any 1976, en poc temps augmenta la seva afiliació, arribant a Catalunya l'any 1977 a 100.000, gran part d'ella concentrada a la província de Barcelona. El primer míting té lloc a Mataró i el míting més multitudinari tindrà lloc el 12 de juliol de 1977 a Montjuïc on s'apleguen 300.000 persones. Deu dies després tindrien lloc les Jornades Llibertàries Internacionals al Parc Güell organitzades per la CNT, on en una setmana van passar-hi més de 600.000 persones.

⊗ per *Un que no hi va ser.*

Els pactes de la Moncloa i la seva oposició

El 25 d'octubre de 1977 enmig d'una forta conflictivitat social es firmen els pactes de la Moncloa. Pactes firmats entre el Govern d'Espanya presidit per Adolfo Suárez i els principals partits polítics amb representació parlamentària. Els Pactes de la Moncloa tenien com a objectiu l'estabilització del procés de transició al sistema democràtic, així com adoptar una política econòmica que frenés la inflació que arribava al 47%, com sempre però, aquesta política econòmica anava contra els interessos de la classe treballadora. En el terreny polític si que suposaven avanços ja que es reconeixia la llibertat sindical i el dret a associació però en el terreny econòmic aquests pactes suposaven fer recaure la baixada de la inflació sobre la classe treballadora, ja que acordaven:

-La flexibilització laboral a través de mecanismes de contractació laboral i majors facilitats per l'acomiadament personal, reconeixent l'acomiadament lliure per un màxim del 5% de les plantilles de les empreses.

-Mantenir l'augment dels salaris per sota del nivell d'inflació, el que suposà una retallada del 7% del nivell de vida dels assalariats.

Durant l'últim terç de 1977 la CNT va anar construint una convergència de les forces sindicals i socials contràries al Pacte de la Moncloa, així doncs, la CNT catalana va prendre la iniciativa de proposar als Comitès de Catalunya

d'UGT i CCOO, la formació d'una taula d'anàlisi i la discussió crítica conjunta dels Pactes. D'aquestes reunions sorgir una manifestació en contra dels pactes de la Moncloa que agrupà a 400.000 treballadors. Al llarg del mes de novembre es van celebrar grans manifestacions contra els pactes de la Moncloa. Davant l'extensió de les protestes, les principals forces de la oposició van tancar files amb el govern postfranquista, aïllant la CNT i aconseguint que els dissidents de

“Al desembre de 1977 el govern d'UCD va decretar la llei d'eleccions sindicals per determinar la representativitat dels sindicats. La no delegació de les responsabilitats a través del vot portava a la CNT a no acceptar les eleccions sindicals, que a més suposaven la porta d'entrada a les subvencions i els alliberats, és a dir, a la dependència dels sindicats a l'estat.”

les cúpules catalanes d'UGT i CCOO, tornessin al camí de la transició pactada. Així doncs, la CNT es va quedar com l'únic gran sindicat contrari al pacte social, però el que més temia el govern és que la CNT es convertís en la canalització del descontentament social causat per l'atur i la carestia de la vida.

El cas Scala i l'escissió

El 15 de gener de 1978, l'anarcosindical va convocar una nova manifestació a Barcelona contra els Pactes de la Moncloa i les eleccions sindicals on hi van acudir 10.000 persones. Poc després de finalitzar la manifestació la sala de

festes Scala va començar a cremar, quatre treballadors van morir, tres d'ells eren afiliats a la CNT. Ràpidament la premsa i la policia va acusar a la CNT i al moviment llibertari d'estar al darrere de la crema de la sala Scala. El Cas Scala, suposà un punt d'inflexió per l'anarcosindicalisme i el començament de la seva crisi. Més endavant es coneixeria que l'atemptat havia estat induït per un infiltrat policial Luís Gambín “El Grillo”, el darrere de tot hi havia el mi-

bertari més per moda o rebel·lió contra l'autoritat.

-Molta gent es va afiliar a la CNT ja que era el sindicat més combatiu de l'època, altres per l'explosió llibertària després de la repressió del règim franquista. Així doncs, la CNT era un sindicat amb molts afiliats, però fou un creixement molt ràpid, una gran part dels afiliats no tenia idees llibertàries.

-La no posada en pràctica dels acords dels congressos com el de Bilbao al 1990, o el de Perlorà al 2002.

-L'error en veure només els enemics interns (els eters reformistes que volen destruir la organització) i externs, l'estat i les seves forces repressives, argument que no tenia cap sentit, ja que la CNT a mitjans dels 80, havia deixat de ser un perill per l'estat. O excusar-se en que els treballadors han perdut la consciència de classe, el consumisme, etc, etc. Coses certes, però que no poden justificar l'apatia i la inacció.

nistre de l'interior franquista Rodolfo Martín Villa.

En el primer congrés celebrat el 1979 un sector minoritari, partidari de les eleccions sindicals, s'escindeix i passa a anomenar-se CNT congrés de València (ciutat on realitzà el seu congrés) i posteriorment, perdudes les sigles judicialment a l'abril de 1989, passant a anomenar-se CGT.

La crisi de l'anarcosindical
Va ser el cas Scala i l'escissió els únics motius del declivi de la CNT? De la crítica a l'autocrítica

Els arguments de tots els llibres, pàgines web, etc són que el cas Scala i l'escissió, van ser els principals motius del declivi de la CNT. Que la CNT d'uns 300.000 afiliats que tenia l'any 1977, arribés a principis dels anys 90 pràcticament a l'extenuació, no es pot explicar únicament pel cas Scala i l'escissió. Apart d'aquests arguments mil vegades explicats, el cas Scala i el procés escissionista 1979-1989 i que no reproduiré (si algú li interessa pot llegir <http://madrid.cnt.es/historia/el-proceso-escisionista/>), van existir altres factors que no es diuen, aquí n'anomeno alguns:

-La diferència generacional a la CNT reconstituïda després del franquisme. Això creava diferències en la manera d'entendre l'anarquisme, entre la gent gran provinent de l'exili i d'un anarquisme més “ortodox”, i uns joves, alguns dels quals s'apuntaven a l'ambient lli-

Si bé és cert que la CNT va anar perdent afiliats als anys 80, després dels cops del cas Scala i el procés escissionista. Tampoc és cert que l'anarcosindical estigués totalment inactiva, ni molt menys, destaca en aquests anys les lluites per la recuperació del patrimoni històric o la lluita dels estibadors de Puerto Real. Però el cert és que en general foren anys de retrocés per la CNT (aquest període és conegut per alguns com l'Edat Mitjana de la organització), tendència que no es va començar a invertir fins a principis d'aquest segle.

Imatge del míting de Montjuïc l'any 1977.

⊗ CNT Sabadell ⊗

Dilluns de 18 a 20h
Dimecres de 18 a 20h
Divendres de 19 a 20h

Assessoria Sindical i Laboral:

Dimecres de 18 a 20h
Divendres de 19 a 20h

Passatge Edgardo Ricetti, 16
(perpendicular amb c/Vilarrubias,
prop de la Pl. Marcet)

Apartat postal 2172
08200 SABADELL

93 717 53 01 | cntsabadell@cnt.es
cntsabadell.wordpress.com